

Metlikovič Mitos.

Poštnina plačana v gotovini.

angelček

slovenski
mladini

Letnik 37 * 8 * 1928/29

Dsebina k 8. številci: Lgh: Kako je pri nas v šoli. — Lea Fatur: Smrt išče iskre. — Mirko Kunčič: Putka v kletki. (Pesem.) — Privezani zvonik. — Radivoj Rehar: Pomlad. (Pesem.) — Janko Samec: Bedaki. (Pesem.) — Fr. Rojec: Junak. (Pesem.) — Kdor išče, ta najde. — Bogomil: Dragi Marijini otroci! — Uganke, skrivalice in drugo.

Razpis nagrade.

Kot nagrado za rešitev vseh zagonetk v Angelčku št. 8 razpisujemo: primerno mladinsko knjigo, kot si jo rešilec sam izbere, ali vezan Vrtec in Angelček 1922, 1925/26, 1926/27, 1927/28, ali molitvenik »Pri Jezusu« (z zlato obrezo). Nagrado pa more dobiti le en rešilec, ki ga določi žreb.

Uprava Vrta (Ljubljana, Sv. Petra cesta št. 80) ima še nevezan Vrtec 1922 (Din 7), 1925 (Din 10), 1926 (Din 14), 1926/27 (Din 14), 1927/28 (Din 14), nevezan Angelček 1921 (Din 4), 1925 (Din 6), 1926 (Din 8), 1926/27 (Din 8), 1927/28 (Din 8), vezan Vrtec 1922, 1925, 1926, 1926/27, 1927/28 in vezan Angelček 1919, 1921, 1922, 1925, 1926, 1926/27, 1927/28.

V Jugoslovanski knjigarni se dobe poleg navedenih še Vrtec (vezan) 1910, 1911, 1913—1917, 1921; Angelček (vezan) 1895, 1906, 1908, 1912—1916, 1923.

Vrtec s prilogo Angelček (10 številc) stane za leto 1928/29
Din 22, Angelček sam Din 8.

Urednik in izdajatelj: Jožef Volc, stolni kanonik v Ljubljani,
Pred škofijo št. 8.

Rokopisi in rešitve naj se pošiljajo na »Uredništvo Vrta in
Angelčka« v Ljubljani, Pred škofijo št. 8.

Naročnino sprejema »Uprava Vrta in Angelčka« (dr. Jožef
Demšar) v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80. Čekovni račun
uprave št. 10.470.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani Karel Čeč.

Zagonetke v 7. številki so prav rešili: Pegan Nives, Vončina Silva, Jakša Marjanca, Verdir Ljubica, Bojan Sever v Ljubljani; Vinko Beličič v Novem mestu; Lotte Toplak, Eka Jan, Rajšek Kristina v Celju; Ivanka Knaflič, Poljčane; Verica in Drago Florjančič v št. Petru pri N. m.; Ivanka Simonič, Svršaki pri Metliki; Majda Skerbenjek v Rušah; Lovro Jan, Ivanuša Franc, Arnšek Franc in Janko Zupanc v Verzeju; Jug Franjo, Studenci pri M.; Ivan Kralj v Jaršah pri Domžalah; Slava Lah v Rogški Slatini; Janez Stepen, Čurile pri Metliki; Seršen Ivanka v Domžalah; Bogoljub Gomilšek v Poljčanah; Slavica Vidic, Rezika Kregar, Pavla Pajcar, Julka Černilec, Danica Bučar, Cirilka Ahačič, Berta Pečevnik, Katica Zupan, Marica Boncelj, Stanka Blaznik, Katka Kalan, Martina Oblak, Rezika Žagar, Tončka Poljanec, Danica Kranjc, Iva Volčjak, Marica Hafner, Angela Kalan, Lenica Mrak, Mara Jelovčan, Marija Lotrič, Zofka Tonja, Milena Lévstek v Škofji Loki; Mihelin Fanika, Koželj Cvetka, Koželj Marjan, Koželj Vanda, Kastelic Jelka, Barle Ruža, Kalčič Vlasta, Češnovar Ela, Kos Malči v Novem mestu; Masterl Marjan v Škofji Loki; Čač Stan. in Klemenc Branko, Božič Nada v Ljubljani; Zadnikar Al. na Barju; Dragica Grohan v Kranju.

Žreb je prisodil nagrado Ivanki Seršen.

Beseda ugankarjem.

Tako je, vidite! Mislil sem, da se nihče ne bo odzval mojemu pozivu, naj pove, kje ga čevelj žuli. Ali prav zadnji trenutek, 31. januarja 1929, so pribrenčale Ločanke s pritožbo, da jim je magični kvadrat štrečno zmešal. Ker imam Ločane že od mladih nog rad, naj jim podam navodilo, kako se rešujejo take težave z veliko lahkoto. Če bi bil pa že v 3. številki Angelčka to skrivnost odkril, bi me bil urednik najbrž za ušesa.

Zapomnite si tole: V magičnih (čarovnih) kvadratih s sodim številom kvadratkov je vsota, ki jo moraš dobiti, odvisa od vsote prvega in zadnjega števila. To vsoto moraš pomnožiti s številom, ki je za polovico manjše kakor število kvadratkov v eni vrsti. V našem slučaju (glej Nalogo v 6. številki Angelčka, str. 95!) torej $1 + 16 = 17$. V eni vrsti imaš štiri kvadratke; polovica znaša 2; torej $17 \times 2 = 34$.

Števila pa razdeli takole: 1, 4, 6, 7, 10, 11, 13 in 16 ostanejo na svojih mestih, kakor so napisana v nalogi. Vsa druga, še ne porabljena števila pa začni pisati v prazne kvadrate pred št. 16 in sicer počenši z najmanjšim, potem pa povrsti do največjega nazaj, torej takole:

1,	15,	14,	4	To bi bil en način rešitve. Mogoče
12,	6,	7,	9	je pa ravno to nalogo rešiti še na
8,	10,	11,	5	mного drugih načinov. Na primer ta-
13,	3,	2,	16	kole, kakor vidite v naslednjem:

16,	2,	3,	13	ali	1,	14,	15,	4	Primerjajte
5,	11,	10,	8		12,	7,	6,	9	posamezne re-
9,	7,	6,	12		8,	11,	10,	5	šitve!
4,	14,	15,	1		13,	2,	3,	16	K priposla-

nim ugankam: Preveč neznanih imen nikar ne rabite! Povejte mi, koliko naših rešilcev pozna Ratež? J. L.

Lgh:

Kako je pri nas v šoli.

8. V aprilu.

Rad bi vam povedal, kako lepo je bilo o velikonočnih počitnicah, pa se bojim, da boste rekli: »Samo o počitnicah govori!« Bom pa rajši govoril o šoli in pouku.

Bilo je prav ta mesec. Imeli smo petje. Gospod učitelj je igral na harmonij, mi smo pa peli. Gledal sem, kako gospod učitelj pritiska na tipke: kamor je pritisnil, povsod je zapelo. Radoveden sem bil, če bo harmonij tudi meni zapel? Učitelju zapoje, to vem; ampak učitelj je učitelj, njega mora vsak ubogati; jaz sem pa le bore učenček. Pritisnil sem tudi jaz. Harmonij je — o čudo! — zapel tudi meni! Kaj bi bil dal za to srečo, sam ne vem.

Gospod učitelj me je pogledal.

»Ali si ti?«

Pokimal sem kakor junak, ki se zaveda, da nekaj zna.

Gospod učitelj pa je pokazal, da mu ni všeč to moje znanje. Prijel me je za sladke, moj obraz pa se

je spačil in pričel sem z drugačno muziko, ki je bila mojim součencem tako všeč, da so nekateri cepetali...

Te dni so nam v šoli začeli praviti, da bodimo pripravljene, ker vsak dan lahko pride v šolo gospod nadzornik! Nam, ki hodimo domov proti kolodvoru, so še posebno zabičevali, da se moramo dostojno vesti in tuje ljudi pozdravljati, da ne bo mislil gospod nadzornik, da gre med divjake.

»Saj že olika zahteva, da odrasle tuje ljudi vedno pozdravljate. Kakor boste pozdravili, tako se vam bo odzdravilo.«

Tako so nas v šoli učili in mi smo tako lepo pozdravljali, da bi bil nas lahko vsak gospod nadzornik vesel.

Gospoda nadzornika pa vseeno ta mesec še nismo pričakali, čeprav so govorili, da je bil že v nekaterih šolah.

Prav vesel je bil zdaj za nas pouk v kmetijstvu. Nič ne rečem, da mi pozimi ta pouk ni po godu. Toda pozimi smo se učili preveč iz knjig: o davkih, o zavarovanju, o snagi v hlevih, o kakovosti zemlje. Veliko bolj prijetno je pa spomladi, ko se učimo drevje cepiti, kopati, saditi, obsipati in vse to in še mnogo drugega delamo zunaj na šolskem vrtu.

Malo debelo smo pogledali, ko so v cerkvi oznanili že ta mesec prvo sveto obhajilo. Zakaj to? Mi smo šli k prvemu svetemu obhajilu šele na dan svetega Alojzija; prejšnje čase so hodili pa šele ob sklepu šolskega leta.

Gospod katehet nas je povabil, naj ob tej priliki tudi mi, ki smo pri prvem že bili, pristopimo h Gospodovi mizi, češ, da bomo s prvoobhajanci vred tudi mi praznovali obletnico prvega svetega obhajila. Nekateri so rekli, da nimamo zdaj obletnice, ampak pozneje.

»To nič ne de,« je dejal gospod katehet, »prvo sveto obhajilo je in spodobi se, da se ta dan tudi vi spominjate dne, ko ste bili prvič povabljeni uživati kruh življenja.«

Šli smo, pa je bilo.

»Boste že spoznali, zakaj tako ravnam,« je dejal gospod katehet. Mi smo ugibali in ugibali, toda naša pamet je še prekratka.

Tudi to vam smem še zaupati, da sem par svojih tovarišev poslal »po aprila«. Sam sem pa pazil, kar se je dalo, da me kdo ne povleče ta dan za nos. In res: ves dan in še malo čez je šlo vse po sreči. Zvečer sem pa mislil, da je že vseh neumnosti konec, sem pa prenehal biti oprezen in šel sem k sosedu »po aprila«. Saj bi vam še naprej povedal, kako je bilo in kako so me pri sosedu pogledali, in nič bi ne rekel, če bi se vi malo posmejali, toda bojim se, da ne bi imel potem celo leto miru, če vam povem, kako sem bil neumen. Zato je boljše, če sem kar lepo tiho.

Samo to vam želim, da bi bili vi bolj pametni in bolj previdni, kakor sem bil jaz. Hlapec mi je rekel: Komur je pamet gnila, ga lahko pošlješ vsak dan po aprila.

Za malo se mi je zdelo. Ni bilo dolgo, je pa on šel, četudi ni bilo prvega.

Lea Fatur:

Smrt išče iskre.

Ogenj je podoba življenja, zato so častili in čuvali v starih časih ogenj. V dobi, ko ni bilo še žveplenk, je zagrebla gospodinja zvečer skrbno ogenj in razgrebla zjutraj pepel, razpihala iskre in zakurila. To zagrebanje pa je imelo tudi drug pomen. Nekdaj so verovali, da pride ponoči smrt v hišo in išče iskre, da razpiha ogenj in se pogreje. Kjer najde iskro in se pogreje, tjakaj ne pride, dokler se ne iztečejo hišnim bivalcem ure. Gorje pa zanikarni gospodinjji, če je pozabila na poznega gosta: njeno življenje ugasne kmalu, kakor je ugasnila iskra v pepelu.

Bila je gospodinja v Pohorju, ki je pogašala zvečer ogenj, tako da ni ostala iskrica v pepelu. Večkrat jo je opominjal gospodar, naj misli na gosta, ki lahko pride zvečer in se ne bo mogel ogreti; toda gospodinja se mu je posmehovala.

Nekoč pride gospodar pozno v noč od tlake v graščini. Vse je že spalo v njegovi hiši, vendar je zagledal že od daleč, da so vežna vrata na stežaj odprta. Tiho se je priplazil k svoji hiši in pokukal ob

robu vrat v vežo, kjer je bilo ognjišče. Mraz ga je obšel do kosti, ko je zagledal za ognjiščem smrt, ki je bezala po pepelu, se tresla od mraza, pa ni našla iskre, da bi podpihala in zakurila. Gospodar je hitro izmolil zarotilno molitev. Na to je švignila smrt mimo njega kot senca. Nič ni povedal o tem gospodinji, samo poslušal je, kaj bo? Res ni kasnela smrt s svojim opominom: prva je obolela na smrt dekla, potem hlapec, nazadnje gospodinja. Hudo bolna je naročila svojim hčeram, naj varujejo ogenj, da ne ugasne poslednja iskra. Pa prekasno je bilo njeno kesanje; umrla je teden dni potem, ko je brskala smrt zaman po pepelu. Dekla in hlapec sta pa ozdravela.

Mirko Kunčič:

Putka v klefki.

*Cibi, cibi, tam za hribom —
tam je nekdam bil moj dom.
Tam je bela cerkva,
v njej srebrna pesemca
z milim glasom: bim, bam, bom...*

*Moja majka je kmetica
debelušna, brez napak.
Jaz pa zdaj sem gospodična,
mršava in bledolična,
kajpak, kajpak, kokodak!*

*Cibi, cibi — kakor roži
se mi včasih gorko stoži
po zelenih solnčnih brdih.
Toda — kdo iskal sočutja
pri ljudeh bi krutih, trdih...?*

*V mraku poje: bim, bam, bom —
putka misli na svoj dom.*

Privezani zvonik.

Zvonik v Gozdanji vasi je bil slabe volje. Imel je pa tudi vzrok za slabo voljo. Kaj si mislite: staremu častitljivemu zvoniku se pa kaj takega primeri! Privezali so ga kot psa! Prišli so iz mesta neki klepetavi pobje, so privlekli za seboj brezkončno dolg železen motvoz, ga pritrdili na drevesa in mlaje in nazadnje še zvonik privezali nanj.

Torej kaj takega naj dandanes mirno prenese star, častitljiv gospod? Zvonik je gledal z velikimi očmi, ki so imela za trepalnice lepe vetrnice, jezno dol na mestne pritlikavce, ki so zabili v njegovo stran velik kavelj in obesili nanj klobuček iz porcelana. No, tak zabit kavelj končno orjaka, kakor je zvonik, ne boli bolj ko človeka ubodljaj s šivanko in tudi klobuček iz porcelana ne bi bil nikomur napoti, saj se je celo

podal kot zal gumb na telovnik. Toda — motvoz! Da bi bil privezan — zvonik! — to je bilo silno zoper njegovo čast.

Stari gospod, ki je bil drugače kot uslužen cerkveni zvonik zelo krščanskega mišljenja, se je nenadno zagrizel v maščevalno misel. Zagledal se je čez hiše v obronek gozda in zaželel, naj bi prišli Turki in postrelili z lestev te drzneže, ki razbijajo tam spodaj in navezavajo. On, zvonik, je še poznal Turke. Saj še ni bilo dolgo, kar so bili tu, kvečjemu dvesto tristo let. Takrat so udelali vas, da je bila groza, in tudi njemu niso prizanesli. Zato je sovražil Turke kot uničevalce te župnije in je tedaj zvonil napol ježno napol veselo pesem, ko so jo končno popihali. Ampak — ta dan si jih je spet zaželel nazaj. Ali bi pognali te pobe, ki ga hočejo natvesti! Pri prvem strelu bi zginili.

Kajpak, takó je: če jih rabiš, Turke, takrat jih seveda ni. Ropotači doli so dovršili svoje delo in povlekli drug motvoz skozi vas in v gozd noter. Zvonik je bil privezan na dveh straneh.

O sramota! Kaj mu je zdaj pomagalo, če je imel že deset let prav čedno, svetlorjavo suknjo; kaj mu je pomagalo, če mu je nedavno obljubil gospod župnik čisto nov rdeč klobuk; da, kaj mu je koristil njegov največji ponos, da je dobil pred dvajsetimi leti celo žepno uro, ki je prav šla! Stara solnčna ura, ki jo je nosil nekaj sto let, je bila končno precej zaprašena in no, kupili so mu čisto novo uro s pravimi številkami in kolesi. On je pa — v svojem ponosu in veselju — ves dan škilil nanjo, kako pozno je. Lepi časi so bili to! Zdaj je bilo pa vse proč: njegov nakit, njegova čast, njegova dobra volja. Privezan je bil!

Zvečerilo se je. Skozi luknjo v zvoniku je vlekel veter kot ihteč dih in par mrzlih kapelj je spolzelo zvoniku čez oči.

Kaj je žalega storil svoji župniji, da mu zdaj prizadeva to sramoto? Ali ji ni pel veselo pesem vse nedelje in praznike? Ali je ni zmiraj tolažil, če se je duša poslovila? Ali ni stal zvesto na straži ob njenih grobovih, v vihnih nočeh nič manj ko v cvetnih dneh? Ali ni on prvi pozdravil vsakoga, ki se je vračal iz

tujine: Dobrodošel! In blesk svojega zlatega križa je sipal čez hiše in dvore, čez polje in gozd kot neprestan blagoslov.

Minulo je par dni. Spet se je zvečerilo.

Prišel je nekdo zvonit. Storil je svojo dolžnost zvonik, izpel je večerni blagoslov. Toda njegov glas je zvenel otožno in bolešno.

Spodaj so zaškripala vratca na pokopališče.

Prišla je mlada žena Marijana. Šla je naglo in hlastno. Njen pogled je begal po pokopališču. Pa se je zgrudila na kolena pred velikim križem, ki je stal pod lipo.

»Usmili se, Gospod, usmili se! Ne pripusti, da mi otrok umrje! Ne pripusti!«

Zvonik je vedel, kako bo. Čez par dni bodo peli njegovi zvonovi nad malim grobom in v to zvonjenje se bo utapljal materin jok in pelo bo: »Pet angelnov — pet krancelnov — pet angelnov...«

Zvonik je vedel, kako bo. Stara pesem to tekom stó in sto let. Matere jokajo na grobovih najbridkeje.

»Usmili se, Gospod! Ne pripusti, da mi otrok umrje!«

Spet zaškripljejo vrata. Stari gospod župnik pride. Gotovo zavoljo Marijane.

»Zdravnika bo treba poklicati!« ji reče.

Žena ga pogleda kot blazna. »Zdravnika? Preden pride kdo v mesto in zdravniku dopove in zdravnik pride in otroka preišče, preden je spet v mesto nazaj in od tam pošlje zdravila, je otrok mrtev, je otrok mrtev.«

Tedaj je župnik nekaj rekel, česar zvonik čisto nič ni razumel; rekel je: »Telefoniral bom zdravniku!« In je potegnil jokajočo Marijano s seboj.

Kaj bo zdravniku —? Telefoniral? Pa kaj je to? Tisto je bilo res: zvonikovi možgani so bili že malo trbli in prav potruditi se je moral, če je hotel razumeti nove reči. Zato je bilo pa njegovo srce dobro in usmiljenje njegovo zelo občutljivo.

O, kakšen prečuden večer je potem to bil! Zvonik je stal in prisluškoval z vsemi štirimi in naenkrat je zaslišal glas starega župnika. Poškilil je dol, na poko-

pališče, na vaško cesto, a župnika ni bilo videti nikjer. Njegov glas je bil sicer nekoliko votel, pa vendar dovolj razločen, da je razumel zvonik vsako besedo.

Torej župnik, ki je bil vendar v Gozdanji vasi, je govoril z zdravnikom, ki je bil v mestu! Obrazložil mu je, kako je z Marijaninim otrokom, in zdravnik je rekel, seveda, da je to davica in da bo takoj prišel in otroka cepil in da bo otrok pač ozdravel.

Tako osupel zvonik še nikoli ni bil v svojem dolgem življenju, in ko je uro kesneje res ropotal voz z zdravnikom skozi vas, je zvoniku pohajala sapa in pri srcu ga je stiskalo.

Ko je zdravnik odhajal, ga je župnik kos pota spremil skozi vas, in zvonik je slišal, kaj sta govorila, ko sta šla mimo. »To je vendar dobro, da imate zdaj električno napeljavo,« je rekel zdravnik, »pri tem otroku je bil zadnji čas.«

»Da,« je rekel župnik, »v svojih mladih letih bi si ne bil mogel misliti, da bodo kdaj pritrdili žico na moj stari zvonik in da bom mogel govoriti po tej žici čez hribe in doline.«

»Pač nov čas.«

»In ne slab čas!« je rekel župnik.

Moža sta se ločila. Zvonik je lovil sapo. Torej ta motvoz, na katerem je on privezan, je žica in po tej žici je moči govoriti tja v mesto. Zvonik je razmišljal, da so pokali tramovi v njegovih možganih; toda ni doumel, kako je to mogoče.

Polastila se ga je velika žalost. Težko je dihal in rekel sam pri sebi: »Če že več ne razumem svoje župnije, si želim, da bi bil rajši mrtev. Znabiti le pridejo Turki in me ustrele, ali pa me ljudje poderó in si pozidajo nov in pametnejši zvonik!«

Tako je stal žalosten vso noč. Drugo jutro je pa zaslišal iz žice glas gospoda župnika. Ta je govoril s krovcem v mestu in je res naročil nov rdeč klobuk za zvonik. »Moramo starega gospoda malo izlikati,« je rekel, »zdaj, ko je dobil še postransko službo in postal celó uradnik pri telefonu.«

»Uradnik pri telefonu! Lepa je ta! Postaneš uradnik in toliko veš o tem ko za svojo smrt!« Toda odslej

mora biti to drugače. Takó bo telefoniral, da bo vse škripalo okrog njega.

Naenkrat je postal zvonik najboljše volje. Pogledal je na svojo uro — devet bo! Ako bo krovček tako uren, kot je bil predvčerašnjim zdravnik, potem se bo lahko ta reč z rdečim klobukom ob desetih že začela.

Tako naglo seveda ni šlo. Pa kljub temu je bil zvonik ves iz sebe od sreče; vedel je, da je še vedno koristen svoji župniji.

Tako je še tudi na novih potih vladal stari Bog. In visoko nad župnijo je dvigal zvonik svoj zlati križ.
(Paul Keller.)

Radivoj Rehar:

Velikonočna.

*Vrba v polju že rumene
drobne svoje jančke žene,
sneg po gorah že kopní.*

*Sem od morja veter piše,
solnce pne se vedno više,
ptička v logu žvrgoli.*

*Soetijo se v polju plugi,
žuborijo vode v strugi,
vse brzi in vse niti...*

*S cvetjem, vdetim v laske zlate,
pómład gre čez rožne trate
v solnčno jutro svojih dni.*

Janko Samec:

Beđaki.

Nekoč dva vola skozi vas
sta šla po svojem poslu
in spotoma čez slabi čas
potóžila sta oslu.

Je rekel osel-modrijan:
»Odtod vse zlo prihaja,
ker krade delo dan na dan
nam za vasjó postaja!«

Brž bil storjen je trden sklep
»Če ta pošast nam škodi,
stopiti treba ji na rep...«
Tako — storjeno bodi!

Pa so skočili brž na tir,
da v jezi srboriti
bi pokončali tisto zver
z rogovi in kopiti.

Ko prihrumel je črni plak,
hud metež brž nastal je —
Glavó razbil ob njem si vsak
in plak vse tri zmečkal je.

Fr. Rojec:

Junak.

Rajko naš konjiča jaha
in se ziblje sem in tja,
s sabljico po zraku maha,
a pod njim bobnijo tla.

Vzpenja se konjič in skače
in jahalčku se zazdi,
da skoz kraje že domače
z njim v prostrani svet droji.

Mimo njega bliskovito
miga vse in bega v kraj;
tu je mesto slikovito,
tam vasica, v dalji gaj!

Že predirjal je ravnine
ter zapustil za seboj
ljube znane pokrajine —
zdaj in zdaj prične se boj!

Rajko čaka, da sovraga
bi zagledal, planil nanj...
Kot bi trenil, ga premaga —
slaven dan napoči zanj.

Silna besnost v Rajka dahne,
vedno bolj se mu mudi...
ah, tedaj pa konj omahne —
naš junak na tleh leži.

Ga je morda pihnil z griča
top sovražen? Kje je dim?
Ali noga se konjiča
je pohabila pod njim?

Rajko vstane, konja zgrabi,
ko pa kri na roki vzrè,
na junaštvo vse pozabi
in se cmeriti začnè.

Kdor išče, ta najde.

»Ti, Jera, viš, viš!«

»Ti nemarni drobiž,

jo s cunjо dobiš!«

Bogomil:

Dragi Marijini otroci!

Naj vam povem par misli o »beli nedelji«. Tako se imenuje prva nedelja po Veliki noči. Sveti Avgustin je zapisal za to nedeljo: »Velikonočno slavlje se z današnjim praznikom konča in zato danes spremené novokrščenci svojo obleko; vendar tako, da svetlobela barva, ki se z obleko odloži, vedno v srcu ostane.«

K tem besedam moram pripomniti, da so nekdanje dni tiste, ki so se spreobrnilo k pravi Kristusovi veri, krščevali na véliko soboto. V spomin na sveti krst so potem vsi novokrščenci en teden nosili belo obleko.

Obrnimo tudi mi svoje misli vsaj za hip na tisti srečni čas, ko je krstna voda oblila naše mlado čelo. Kaj se je takrat zgodilo z nami?

O, to so bile velike reči, ki jih je takrat izvršilo nad nami usmiljenje božje.

Izbrisan nam je bil izvirni greh. Naša, doslej s tem grehom omadeževana duša se je v tistem hipu spremenila in božje oko se je z dopadajenjem radovalo nad njeno lepoto. To greha prosto dušo je Bog oblagodaril z bleskom posvečujoče milosti božje; postali smo otroci božji in dobili pravico do večnega zveličanja v nebesih.

Vse to so tako lepi in dragoceni darovi, da primanjkuje besedi, če hočemo njih vrednost prav opisati; da zastanejo naše misli, če se hočemo vtopiti v njih dragocenost.

Ko si prejel sveti krst, ti je mašnik podal belo oblačilce in ti je rekel besede: »Sprejmi to svetlobelo oblačilce in glej, da neomadeževano prineseš pred sodni stol našega Gospoda Jezusa Kristusa.«

Postoj malo! Odgovori samemu sebi: Kako si pa doslej izvrševal to naročilo? Z vsó zvestobo? Dobro! Glej, da tudi v prihodnje ne omahneš! Ali bolj slabo? Popravi, kakor hitro ti je mogoče, svojo malomarnost!

Neki misijonar poroča: »Pred enim mesecem, v maju l. 1906., sem se ustavil pri neki indijanski koči. V njej je bivala uboga Indijanka, ki se radi bolezní svojega otroka ni mogla udeležiti lova. Potožila mi je, da je zelo lačna in da že dolgo časa ni pokusila nobene mesa. ‚Sicer sem videla,‘ je pripovedovala, ‚vola nekega belokožca, ki se je zgubil v goščavi, in bi ga bila tudi ubila, če bi se ne spomnila na obljubo, ki sem jo napravila pri svetem krstu, da rajši umrjem, kakor bi storila kaj hudega. Rajši trpim lakoto, kakor da bi razžalila vélikega duha — tako pravijo Indijanci Bogu. Če bi bila vola ubila, bi se me véliki duh ne bil usmilil v moji revščini.«

Kaj praviš ti na to?

Poišči te dni v svoji župni cerkvi tisti prostor, kjer si postal katoliški kristjan! V njegovi bližini ponovi prav s pobožnim srcem krstno obljubo.

Potem se pa še spomni, kako ti je ime. Tvoje ime je ime tvojega krstnega patrona. Ali ga poznaš? Ali kaj veš o njem? Tudi to je potrebno in koristno, da poznaš svojega krstnega patrona, njegovo življenje in delovanje. Če nič ne veš o njem, poskusi dobiti vsaj nekaj življenjepisnih podatkov o njem. Prosi pomoči gospoda kateheta, prosi starše!

Pri krstu si prejel tudi botra in botro. Ju poznaš? Ju kdaj obiščeš? Jima kaj pomagaš? Ju ubogaš, ako te kaj posvarita? Krstni boter in botra sta ti drugi oče in mati. Ako kateri umrje, moraš lepo moliti zanj.

Vidiš, koliko sva se danes pomenila o svetem krstu. Naj Bog vodi vse tvoje korake tako, da boš po smrti prištet med otroke božje!

V ta namen: Z ljubljenim Sinom nas blagoslavlja devica Marija!

Uganke, skrivalice in drugo.

Uganke.

V čem sta si podobna bojazljiv vojak in dijak, ki ima pred seboj prevročo jed? (Oba jo popihata.)

Složna sva v miru; ako se pa razpreva in spet združiva, razdvojiva vse. Kaj sva? (Skarje.)

Kdo je najsrečnejši človek? (Zdravnik, ker vsako srečno ozdraviteljev obseva svetlo
solnce, naplačno pa pokriva črna zemlja.)

Česa se meščan boji, kmet pa veseli? (Gnoja.)

Kdo na glavi svoj dolg nosi? (Kdor se kloubka ni plačal.)

Kdo mora biti hud, da je dober? (Priklenjeni pes.)

Kateri pek peče v Ljubljani največje žemlje? (Kateri zanje največ testa vzame.)

Na kateri dan gospodinja kašo najrajši zabeli? (Na sredo.)

Kdo zaide, če za nosom hodi? (Kdor ima postrani nos.)

1. Tajnopis.

(Branko Sodnik, Ljubljana.)

S. O. V.

kavarna

Tolmin

Ta tajnopis sem našel med oglasi v časopisu. Kakšno podjetje še ima ta mož, ki pod njim skriva svoj pravi naslov?

2. Vprašanje.

Kaj je mitra? Kaj je tiara?

3. Pevec.

Kaj povedo te note?

Rešilci in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista in se objavljajo le imena onih rešilcev, ki bodo rešili vse zagovetke — v prihodnji številki.

Rešitve v 7. številki.

1. Posetnica.

Lesni trgovec.

3. Magični kvadrat.

S	O	V	A
O	B	A	D
V	A	Z	A
A	D	A	M

2. Spremenitev.

B o r
 b o l
 s o l
 s o d
 p o d
 p o l
 k o l